

# משנה שלובה

המשניות הנלמדות השבוע (לפי הלוח היומי) עם רע"ב משולב.

לע"נ רבי יוסף מרדכי שלמה ב"ר יעקב. ולב"ע י"ט תשרי תשפ"ו

טז - כב תשרי, אהלות פ"ה מ"ז - פ"ז מ"ז

אהלות פרק ה, פרק 'תנור'.

ז

כָּשֶׁם שֶׁמִּצִּילִין מִכַּפְּנִים עִם דְּפִנוֹת אֱהָלִים, כֵּן מִצִּילִין מִכַּחוּץ עִם דְּפִנוֹת אֱהָלִים, כְּדִמְפָּרֶשׁ וְאָזִיל. בִּיצָד, כְּפִישָׁה שֶׁהִיא נְתוּנָה עַל הַיְתָדוֹת מִכַּחוּץ סָמוּךְ לַכֶּתֶל, שֶׁלֹּא תֵהָא מְשׁוּכָּה מִן הַכֶּתֶל [טפח], וְאִז חֲשׁוּבָה אֱהָל לְהַפְסִיק בֵּין טַמְאָה שֶׁתַּחְתִּיהָ לְכָלִים שֶׁעַל גְּבָה, טַמְאָה תַּחְתִּיהָ, כָּלִים שֶׁבְּכַפִּישָׁה טְהוּרִים.

וְדוֹקָא בְּכַתֵּל בֵּית שְׁנַעֲשֶׂה כֶּתֶל זֶה לֹאֲהֵל נִחְשָׁבֶת הַכַּפִּישָׁה גַּם הִיא אֱהָל לְהַפְסִיק, - אִם הִיָּה כֶּתֶל חָצֵר אוֹ כֶּתֶל גְּבָה, אֵינּוּ מִצִּיל. אֲבָל בְּכַתֵּל חָצֵר וְגַבָּה שֶׁלֹּא נַעֲשֶׂה לֹאֲהֵל לֹא תַחֲשַׁב הַכַּפִּישָׁה אֱהָל לְהַפְסִיק.

קוֹרֵה שֶׁהִיָּתָה נְתוּנָה מִכַּתֵּל לְכַתֵּל וְקִדְרָה תְלוּיָה בָּהּ, טַמְאָה תַּחְתִּיהָ, כָּלִים שֶׁבְּקִדְרָה, רַבִּי עֲקִיבָא מְטַהֵר, וְחַכְמִים מְטַמְּאִין:

וְקִדְרָה מְלִיָּה צָפָה. מוֹכַח בְּתוֹסַפְתָּא שֶׁאִם שִׁפְתֵי הַקִּדְרָה מְשׁוּכִים מִשִּׁפְתֵי הַקוֹרֶה וְלַחוּץ בְּפִתְחֵי טַפַּח כָּלִי עֲלֵמָא לֹא פְּלִיגִי דְּאֵינָה מִצְלָת, וְכָלִים שֶׁבְּקִדְרָה טַמְאִים, וְאִי פִי הַקִּדְרָה מְדַבֵּק בְּקוֹרֶה, כָּלִי עֲלֵמָא לֹא פְּלִיגִי דְּמַצְלָת וְטְהוּרִים. כִּי פְּלִיגִי הִיכָא דְּמְשׁוּכָּה מִן הַקוֹרֶה וְלִיכָא פִּתְחֵי טַפַּח. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר מִצְלָת וְטְהוּרִים, וְחַכְמִים אוֹמְרִים אֵינָה מִצְלָת וְטַמְאִים. וְהִלְכָה כְּחַכְמִים:

פרק ו, פרק 'אדם וכלים', ובו ז משניות

א

אָדָם וְכָלִים נַעֲשִׂין אֱהָלִין לְטַמְאָה אֱהָל שְׁנִסְמָךְ עַל יְדֵי אָדָם אוֹ עַל יְדֵי כָלִים נִחְשָׁב אֱהָל לְטַמְאָה כָּלִים שֶׁתַּחְתּוֹ אֶפְלוּ שֶׁלֹּא כִנְגַד הַטַּמְאָה, כְּאֵלוּ נְתוּנִים בְּאֱהָל הַמֵּת, אֲבָל לֹא לְטַהֵר דָּאִין נִחְשָׁבִים אֱהָל לַחוּץ בִּפְנֵי הַטַּמְאָה.

בִּיצָד. אַרְבַּעַה נוֹשְׂאִין אֶת הַנֶּדֶךְ אֶבֶן גְּדוֹלָה וְרַחְבָּה. לְשׁוֹן נִדְבָכִין דִּי אֶבֶן גָּלִל, טַמְאָה תַּחְתּוֹ, כָּלִים שֶׁעַל גְּבִיו טַמְאִין. שְׂאִינוּ חוּצָין וְכַמָּאן דְּלִיתִיה דְּמִי, דָּאִין עֲשׂוֹי אֱהָל לְטַהֵר. טַמְאָה עַל גְּבִיו, כָּלִים שֶׁתַּחְתּוֹ טַמְאִים דְּלִטְמָא נַעֲשִׂים אֱהָלִים. רַבִּי אֶלְעִיָּזָר מְטַהֵר בְּתוֹרָהוּ. דְּסָבֵר נַעֲשֶׂה אֱהָל לְטַהֵר וְחוּצָין בִּפְנֵי הַטַּמְאָה. וְאִין הִלְכָה כְּרַבִּי אֶלְעִיָּזָר.

אִם הִיָּה הַנֶּדֶךְ נִתּוֹן עַל אַרְבַּעַה כָּלִים, אֶפְלוּ כָּלִי גָלִלִים, כָּלִי אֲבָנִים, כָּלִי אֲדָמָה שְׂאִין מִקְבָּלִים טַמְאָה, טַמְאָה תַּחְתּוֹ, כָּלִים שֶׁעַל גְּבִיו טַמְאִים. טַמְאָה עַל גְּבִיו, כָּלִים שֶׁתַּחְתּוֹ טַמְאִים.

נִתּוֹן עַל אַרְבַּעַה אֲבָנִים שְׂאִין כָּלִים, נִחְשָׁב אֱהָל לַחוּץ בִּפְנֵי הַטַּמְאָה, אוֹ עַל דְּבָר שֶׁיֵּשׁ בּוֹ רוּחַ חַיִּים חוּץ מֵאָדָם, טַמְאָה תַּחְתּוֹ, כָּלִים שֶׁעַל גְּבִיו טְהוּרִין. טַמְאָה עַל גְּבִיו, כָּלִים שֶׁתַּחְתּוֹ טְהוּרִין:

ב

קוֹבְרֵי הַמֵּת שֶׁהִיוּ עוֹבְרִים בְּאַכְסְדָּרָה, וְהִגִּיף אֶחָד מֵהֶן אֶת הַדֶּלֶת, אִמַּד מִסָּן. מֵאוֹתָם הַמְלוּיִם אֶת הַמֵּת לְקַבְּרוֹ וְלֹא מִנוֹשְׂאֵי הַמִּטָּה. וְהוּא הָדִין אִם הִגִּיף אֶת הַדֶּלֶת אָדָם אַחֵר, אֲלֵא אוֹרְחָא דְּמִלְתָּא נִקְט'. הִגִּיף אִם הִדְלָתוֹ. בְּדִי שֶׁלֹּא תִכְנַס הַטַּמְאָה לְבֵית בְּשַׁעָה שֶׁיַּעֲבִירוּ דֶּרֶךְ אַכְסְדָּרָה שְׁלֹפְנֵי הַבַּיִת, דִּישׁ תִּקְרָה עַל גְּבָה, וְסִמְכוּ בְּמִפְתָּח, אִם יָכוֹל הַדֶּלֶת לַעֲמוֹד בִּפְנֵי עֲצָמוֹ, טְהוּר. אִם יָכוֹל הִדְלָתוֹ לַעֲמוֹד, בְּלֹא סְמִיכַת מִפְתָּח, הוּא לִיָּה מִפְתָּח כְּמֵאן דְּלִיתִיה וְהַדֶּלֶת חוּצָין בִּפְנֵי הַטַּמְאָה. וְאִם לֹא, טַמְאָה. דְּכָל דְּבָר הַנִּסְמָךְ בְּכָלִים אֵינוֹ חוּצָין בִּפְנֵי הַטַּמְאָה,

כְּדָאֵמְרוּ דְּאִין אָדָם וְכָלִים נֶעֱשִׂים אֶהְיֶה לְטָהָר. וְהֵינּוּ טַעֲמָא דְתַבְנִי, וְהֵינּוּ טַעֲמָא דְגִרְוֹנוֹת, וְהֵינּוּ טַעֲמָא דְטִיחַ (שְׁלוֹשׁ אוֹפִיּוֹס מִהַמְשָׁךְ הַמְשִׁנָּה), מְשׁוּם דְּעִמִּידָתָן עַל יְדֵי כָלִים שֶׁהֵם חֲבִית וְקָפָה וְקִנְקִנִּים.

וְכֵן חֲבִית שֶׁל גִּרְוֹנוֹת אוֹ קָפָה שֶׁל תַּבְנִי שֶׁהֵן נִתְּנוֹת בְּחִלּוֹן שִׁישׁ בּוֹ טַפַּח עַל טַפַּח שֶׁמִּבִּיא אֶת הַטַּמָּאָה מִבֵּית לְבֵית, אִם יִכּוֹלִין הַגִּרְוֹנוֹת וְהַתַּבְנִי לְעֹמֵד בְּפָנֵי עֶצְמוֹן בְּלֹא חֲבִית וְקָפָה, טְהוֹרִין. שֶׁהַכֵּלִים כְּמוֹ שֶׁאֵינָן, וְהַגִּרְוֹנוֹת וְהַתַּבְנִי מְצִילִים. וְהוּא שִׁיחֵי הַגִּרְוֹנוֹת שֶׁהִסְרִיחוּ וְאֵינָן רְאוּיֹת לְאֲכִילָה, וְכֵן הַתַּבְנִי מְסַרְחַ וְאֵינּוּ רְאוּיִים לְאֲכִילַת בִּהְמָה וּמִבְטֵל לָהּ וְאֵין דַּעְתּוֹ לְפָנוּתוֹ, וּמְשׁוּם הַכִּי חִיצִי, דְּכָל הֵיכָא דְאִין הַתַּבְנִי וְהַגִּרְוֹנוֹת סוֹתְמִים הַכֵּל, כְּגוֹן הֵכָא דְאֵיכָא מְקוֹם קָפָה וְחֲבִית, אִי לֹא מִבְטֵל לָהּ לֹא חִיצִי. וְאִם לֹא, טְמֵאִין.

וְאִם לֹא טְמֵאִין. וּבִלְבָד שֶׁתִּהְיֶה הַחֲבִית אִם הִיא שֶׁל חֶרֶס פִּיהָ כְּנֶגֶד הַטַּמָּאָה וּלְפִיכָךְ אֵינָה מְצֻלָּה, שֶׁכָּל דְּבַר הַמְקַבֵּל טַמָּאָה אֵינּוּ חוֹצֵץ בְּפָנֵי הַטַּמָּאָה. אֲבָל אִם גַּב הַחֲבִית כְּנֶגֶד הַטַּמָּאָה, חוֹצֶצֶת בְּפָנֵי הַטַּמָּאָה, שֶׁאֵין כָּלִי חֶרֶס מְקַבֵּל טַמָּאָה מִגִּבּוֹ.

בֵּית שֶׁחֲצִצּוֹ בְּקִנְקִנִּים וּפִיָּהּ כְּלָפֵי הַטַּמָּאָה, דַּעֲכִשּׁוּ אֵין מְצִילִים, וְטַח בְּטִיחַ בֵּין מִבְּפָנִים בֵּין מִבְּחוּץ, אִם יִכּוֹל הַטִּיחַ לְעֹמֵד בְּפָנֵי עֶצְמוֹ, טְהוֹר שֶׁהִטִּיחַ חוֹצֵץ בְּפָנֵי הַטַּמָּאָה. וְאִם לֹא, טְמֵא:

## ג

כֹּתֵל הַמְשֻׁמֵּשׂ אֶת הַבֵּית, יְדוֹן מִחֲצָה לְמִחֲצָה, בִּיצֵד. כֹּתֵל שֶׁהוּא לְאֹוִיר שֶׁצִּדּוֹ אֶחָד אֹוִיר הָעוֹלָם, וְצִדּוֹ הָאֲחֵר מְשַׁמֵּשׂ אֶת הַבֵּית, כְּגוֹן כֹּתֵל שֶׁמִּפְסִיק בֵּין בֵּית לְחֶצֶר אוֹ בֵּין בֵּית לְגִנָּה, וְהַטַּמָּאָה בְּתוֹכּוֹ שֶׁנִּסְדָּק הַכֹּתֵל וְיֵשׁ טַמָּאָה בְּחִלּוֹ בְּתוֹךְ הַסֵּדֶק, מְחַצֵּי וְלִפְנֵים אִם הַטַּמָּאָה מִן הַחֲצִי שֶׁל כֹּתֵל לְצֵד הַבֵּית, הַבֵּית טְמֵא כְּאִלּוּ הִיָּתָה בְּתוֹךְ הַבֵּית, דִּהְיָה פְּלִגָּא בְּתֵר שְׂדִינָן לִיה, וְהָעוֹמֵד מְלַמְעֵלָן וְהָעוֹמֵד בְּכֹתֵל לְמַעְלָה אֲפִלּוּ עוֹמֵד כְּנֶגֶד הַטַּמָּאָה טְהוֹר. דְּלֹא כְּטַמָּאָה רְצוּצָה חֲשִׁיבָה, וְאֵינָה בּוֹקֶעֶת וְעוֹלָה, דִּהָא חֲשִׁבִּין לָהּ כְּמִנְחַת בָּאֵהָל.

מְחַצֵּי וְלַחוּץ, הַבֵּית טְהוֹר, וְהָעוֹמֵד מְלַמְעֵלָן טְמֵא. מִחֲצִי וְלִחוּץ, לְצֵד הָאֹוִיר, לֹא שְׂדִינָן לִיה בְּתֵר בֵּית, וּלְפִיכָךְ הָעוֹמֵד מְלַמְעֵלָה טְמֵא כִּיּוֹן דְּלֹא כְּמִנְחַת בָּאֵהָל הִיא הָרִי הִיא טַמָּאָה רְצוּצָה וּבּוֹקֶעֶת וְעוֹלָה.

מִחֲצָה לְמִחֲצָה שֶׁהַטַּמָּאָה בְּאִמְצָע, הַבֵּית טְמֵא. וְהָעוֹמֵד מְלַמְעֵלָן, רַבִּי מְאִיר מְטַמֵּא דְשְׂדִינָן לִיה לְכֹתֵל בְּתֵר בֵּית וּבְתֵר אֹוִיר לְחֶמְרָא, וְחֲבִיבִים מְטַהֲרִין דְּלִגְמֵרֵי שְׂדִינָן לִיה בְּתֵר בֵּית. וְהִלְכָה כְּחֻכָּמִים. רַבִּי יְהוֹדָה אוֹמֵר, כָּל הַכֹּתֵל לְבֵית. אֲפִלּוּ עוֹמֵדֵת הַטַּמָּאָה בְּחֲצִי שֶׁל צֵד הָאֹוִיר הִיא כְּאִלּוּ מִנְחַת בְּתוֹךְ הַבֵּית:

## ד

כֹּתֵל שֶׁבֵּין שְׁנֵי בָתִּים כֹּתֵל הַמִּפְסִיק בֵּין שְׁנֵי בָתִּים וְהַטַּמָּאָה בְּתוֹכּוֹ, בֵּית הַקְּרוֹב לְטַמָּאָה, טְמֵא. וְהַקְּרוֹב לְטְהוֹרָה, טְהוֹר. מִחֲצָה לְמִחֲצָה, שְׁנֵיהֶם טְמֵאִין.

טַמָּאָה בְּאֶחָד מֵהֶן בְּאֶחָד מִן הַבָּתִּים וְכָלִים בְּכֹתֵל, מְחַצֵּי וְכָלִפִּי טַמָּאָה, טְמֵאִין. מְחַצֵּי וְכָלִפִּי טְהוֹרָה, טְהוֹרִין. מִחֲצָה לְמִחֲצָה, הָרִי הֵן טְמֵאִין.

מַעֲזִיבָה שֶׁבֵּין הַבֵּית לְעֻלָּה, מַעֲזִיבָה. תִּקְרָה הַמִּפְסִקָה בֵּין בֵּית לְעֻלָּה, טַמָּאָה בְּתוֹכָהּ, מְחַצֵּיהָ וְלִמְטָן, הַבֵּית טְמֵא וְעֻלָּה טְהוֹרָה. מְחַצֵּיהָ וְלִמְטָן, הַעֲלִיָּה טַמָּאָה וְהַבֵּית טְהוֹר. מִחֲצָה לְמִחֲצָה, שְׁנֵיהֶן טְמֵאִין.

טַמָּאָה בְּאֶחָד מֵהֶן וְכָלִים בְּמַעֲזִיבָה, מְחַצֵּיהָ וְכָלִפִּי טַמָּאָה, טְמֵאִין. מְחַצֵּיהָ וְכָלִפִּי טְהוֹרָה, טְהוֹרִין. מִחֲצָה לְמִחֲצָה, הָרִי הֵן טְמֵאִין. רַבִּי יְהוֹדָה אוֹמֵר, כָּל הַמַּעֲזִיבָה לְעֻלָּה. וְאֵין הִלְכָה כְּרַבִּי יְהוֹדָה:

## ה

טַמָּאָה בֵּין הַקְּרוֹרוֹת בֵּין קוֹרוֹת הַתִּקְרָה שֶׁהִנְסְרִים עֲלֵיהֶן וְהַמַּעֲזִיבָה עַל גִּבּוֹן. וּמִתְּנִיתִין כְּרַבִּי יְהוֹדָה דָּאֵמַר כָּל מַעֲזִיבָה לְעֻלָּה. וְהַשְׁתָּא קָאֵמַר שְׂאֵם הִיָּתָה טַמָּאָה בְּקוֹרוֹת שֶׁתַּחַת הַמַּעֲזִיבָה, וְתַחֲתִיָּה כְּקִלְפַת הַשּׁוּם, וּמִחֲצָה שֶׁהִיא דְּקָה כְּקִלְפַת הַשּׁוּם חוֹצֶצֶת בֵּין הַטַּמָּאָה לְבֵית, שֶׁאֵין הַטַּמָּאָה נִרְאִית בְּבֵית, אִם יֵשׁ שֵׁם פּוֹתַח טַפַּח, אִם יֵשׁ זְמָנוֹס הַטַּמָּאָה פּוֹתַח טַפַּח. הֵינּוּ שִׁישׁ חָלָל טַפַּח בְּמְקוֹם הַטַּמָּאָה, הַכֵּל טְמֵא. הַבֵּית וְהָעֻלָּה.

אם אין שם פותח טפח, רואין את הטמאה כאלו היא אטם ואין יוצאה הטמאה לבית אלא בוקעת ועולה. היתה נראית בתוך הבית שאין תחתיה בקלפת השום, בין כך ובין כך יש בה פותח טפח בין אין בה פותח טפח, הבית טמא:

1

בית המשמש את הכתל, ידון בקלפת השום. צית המשמש את הכתל. המערות שתחת הקרקע כשחופרים כוך למת מצד זה וכוך למת מצד השני נמצא הכתל עשוי מזליו, משום הכי קרי ליה בית המשמש את הכתל, שעל ידי החפירה נעשה הכתל. אבל בגין שעל גבי קרקע הכתל גורם לבית שיהיה בית, ומשום הכי קרי ליה [לעיל משנה ג'] כהל המשמש את הבית.

ביצד. כתל שבין שני כוכין, או בין שתי מערות, טמאה בבתים בכוכין ובמחלות וכלים בכתל ועליהם בקלפת השום, טהורין. דמפסיק לטמאה, ואין דינם כדין כתל שבין שני בתים.

טמאה בכתל וכלים בבתים ועליה בקלפת השום, טהורין.

טמאה תחת העמוד אם יש עמוד בתוך הכוף או בתוך המערה וטמאה תחתיו והיא רוצצת שאין בה טפח על טפח ברום טפח, טמאה בוקעת ועולה, בוקעת ויורדת. וכל שכנגד הטמאה למעלה ולמטה טמא כדין כל טמאה מכסה, ומן הצדדים טהור, והוא הדין לעמוד שבבית:

2

כלים שתחת הפרח דבר בולט ורחב שיוצא בראש העמוד או באמצעו, טהורים. הכא אירי בעמוד העומד ברשות הרבים או בגנה וטמאה תחתיו, והפרח בולט מן העמוד טפח לחוץ ומאחיל על הכלים שתחתיו. טהורים. דטמאה בוקעת ועולה, וכל שבצדדים טהור.

רבי יוחנן בן גוריון מטימא. דפרח בעמוד, וכשהטמאה בוקעת חוזרת על הכלים שהפרח מאחיל עליהם. ואין הלכה כרבי יוחנן בן גוריון.

הטמאה והכלים שתחת הפרח כגון שהפרח מאחיל על הטמאה ועל הכלים, אם יש שם פותח טפח שבולט הפרח חוץ לעמוד טפח, טמאין. ואם לאו, טהורין.

שני פרדסקים זה בצד זה, או זה על גב זה, פרדסקים. עמודים חלולים נתונים בכתל הבית ובהן חלונות חלונות ויש להן דלתות, וטמאה תחת אותן עמודים, נפתח אחד מהן, הוא והבית טמא שהטמאה בוקעת בתוכו ויוצאה לבית. ואפלו הטמאה מחציו של כתל ולחוץ דאינו נדון בבית. אפלו הכי הבית טמא, וחברו טהור.

ורואין את הפרדסקין כאלו היא אטם, ידון מחצה למחצה להביא את הטמאה לבית:

ורואין את הפרדסקין כאלו הן אטם. כלומר אם הדלת נעול ולא נפתח רואין אותו כאלו אין שם חלל כלל, ואם טמאה תחתיה נדון הכתל מחצה על מחצה, ככל הני דתנן לעיל מחציו ולפנים הבית טמא מחציו ולחוץ הבית טהור:

פרק ז, פרק 'הטמאה בכותל', ובו משניות

א

הטמאה בכתל, ומקומה טפח על טפח על רום טפח, כל העליות שעל גבה שעל גבי הכתל, אפלו הן עשר, טמאות.

טמאות. שהכתל משמש להן, וראשי קורות העליה תחובות בכתל והכתל גבוה והוי מחצה לכל העליות שזו למעלה מזו. ודוקא כשמקום הטמאה טפח על טפח, דנחשב כל הכתל כקבר סתום ומביא את הטמאה לכל העליות, אבל אין שם טפח על טפח, בוקעת כנגדה, והצדדים טהורים. ואין הכתל נדון מחצה על מחצה כיון דאפלו סדק ליכא לצד העליות.

היתה עליה אחת על גבי שני בתים [שכתל זה מפסיק בין שני הבתים] ועליה בנויה על גבי שניהם, היא טמאה עליה הראשונה, שהכתל ההוא מגיע עד המעזיבה והטמאה בוקעת בה, וכל העליות שעל גבה, טהורות. דמעזיבה שעליה חוצצת.

כַּתֵּל שְׁנִית, כַּתֵּל הַבְּנוּי בַּמָּקוֹם שֶׁהֵימָּנִי שֶׁשֶׁם בַּעַת שֶׁהוֹלֵךְ וְסוֹעֵר, טִמְאָה בּוֹקֶעֶת וְעוֹלָה, בּוֹקֶעֶת וְיֹרֶדֶת. אִם יֵשׁ טִמְאָה תַּחְתָּיו אִין הַכַּתֵּל הוּא מְטַמֵּא כָּל סְבִיבּוֹ, לְפִי שְׁאִין שֶׁשֶׁם חֲלַל טַפַּח.

נֶפֶשׁ אֲטוּמָה צִיּוֹן שְׁבוּנִים עַל הַקֶּבֶר, וְהוּא אֲטוּם שְׁבָנוּי עַל הַטִּמְאָה עֲצָמָה וְאִין הַמֶּת קְבוּרָה בְּאֶרֶץ כְּדִי שִׁיְהִי בּוֹ חֲלַל טַפַּח, הַנוֹגֵעַ בָּהּ מִן הַצִּדֵּדִין, טָהוֹר, מִפְּנֵי שֶׁטִּמְאָה בּוֹקֶעֶת וְעוֹלָה, בּוֹקֶעֶת וְיֹרֶדֶת.

אִם הָיָה מְקוֹם הַטִּמְאָה טַפַּח עַל טַפַּח עַל רוּם טַפַּח, הַנוֹגֵעַ בָּהּ מִכָּל מְקוֹם, טִמְאָה, מִפְּנֵי שֶׁהֵיא כְּקֶבֶר סָתוּם. דְּמִטְמֵא כָּל סְבִיבּוֹ בְּמִנְעָה.

סִמְנָךְ לָהּ סְכוּת, טִמְאָתָהּ. אֲנָפֶשׁ אֲטוּמָה דִּלְעִיל קָאִי, דְּאִמְרִין הַנוֹגֵעַ בָּהּ מִן הַצִּדֵּדִים טָהוֹר, וְאִם עָשָׂה לְצִיּוֹן זֶה הָאֲטוּם סְכוּת כְּעִין מִשְׁקוּף, הַסֵּכָה הַזֶּה טִמְאָה, לְפִי שֶׁהֵיא דוּמָה לְאֹהֶל הַמֶּת. דְּכִי יִהְיֶה דָּהּ מִטְהַר. כִּיּוֹן שֶׁהֵיא מִן הַצִּדֵּדִים. וְאִין הַלֵּכָה כְּרַבִּי יְהוּדָה:

## ב

כָּל שְׁפִיעֵי אֹהֶלִין, כְּאֹהֶלִין. שְׂאֵם הֵיְתָה טִמְאָה תַּחַת הַשְּׁפִיעַ אֶף עַל פִּי שְׂאִינָה תַּחַת הַגֵּן שֶׁל הָאֹהֶל, טִמְאָה, כְּאִלוּ הֵיְתָה מְנַחַת תַּחַת הַגֵּן. אֹהֶל שֶׁהוּא שׁוֹפֵעַ וְיֹרֶד, וְכֹלָה עַד כְּאֶצְבַּע מִלְּמַנְעָלָה לְצֵד הַגֵּן. דְּלֹא חִישִׁין בְּאֹהֶל שֶׁל טִמְאָה אֵלֹא שִׁיְהִי בְּתוֹכוֹ אֲוִיר כְּשַׁעוֹר טַפַּח עַל טַפַּח בְּרוּם טַפַּח מְרַבֵּעַ, טִמְאָה בְּאֹהֶל רַחֵב הַגֵּן שְׂאִינוּ מִשְׁפַּע קְרוּי אֹהֶל, כְּלִים שֶׁתַּחַת הַשְּׁפִיעַ, טִמְאָתָם. טִמְאָה תַּחַת הַשְּׁפִיעַ, כְּלִים שְׂבִיבָה, טִמְאָתָם.

טִמְאָה מְתוּכָה, הַנוֹגֵעַ בּוֹ מְתוּכָה, טִמְאָה טִמְאָתָה שְׁבַעָה. וּמִאֲחֹרָיו, טִמְאָה טִמְאָתָה עֶרֶב.

הַנוֹגֵעַ בּוֹ מְתוּכָה וְכו'. וְטַעֲמָא דְצֵד פְּנִימִי שֶׁל אֹהֶל וְצֵד חִיצוֹן שֶׁל כְּשֵׁנִי כְּלִים חֲשִׁיב לָהּ, וְצֵד שְׂכַלְפִי הַטִּמְאָה כְּכִלִּי הַנוֹגֵעַ בְּמֶת עֲצָמוֹ, וְצֵד שְׁנִי כְּכִלִּים הַנוֹגְעִים בְּכִלִּים. הַלֵּכָה, טִמְאָה בְּתוֹכוֹ, הַנוֹגֵעַ מְתוּכָה טִמְאָה טִמְאָתָה שְׁבַעָה, דְּהוּי לִיָּה אָדָם שְׁנַעַג בְּכִלִּים שְׁנַעַגוּ בְּמֶת דִּתְנָן בְּרִישׁ פֶּרֶק קִמָּא דְטַמְאָה טִמְאָתָה שְׁבַעָה.

אֲבָל הַנוֹגֵעַ מִלְּאֲחֹרָיו טַמֵּא טַמְאָתָה עֶרֶב. כְּדִתְנָן (לְעִיל פ"א מ"ב) כְּלִים בְּכִלִּים טַמְאָתָה שְׁבַעָה, הַשְּׁלִישִׁי, בֵּין אָדָם בֵּין כְּלִים טַמְאָתָה טִמְאָתָה עֶרֶב.

טִמְאָה מִלְּאֲחֹרָיו, הַנוֹגֵעַ בּוֹ מִלְּאֲחֹרָיו, טִמְאָה טִמְאָתָה שְׁבַעָה. מְתוּכָה, טִמְאָה טִמְאָתָה עֶרֶב. וּבְטִמְאָה מִלְּאֲחֹרָיו הוּי אֶפְסָא, דְּצֵד חִיצוֹן כְּכִלִּים הַנוֹגְעִים בְּמֶת, וְצֵד פְּנִימִי כְּכִלִּים בְּכִלִּים.

וְטַעֲמָא דְצֵד פְּנִימִי וְצֵד חִיצוֹן נִחְשָׁבִים כְּשֵׁנִי כְּלִים, דְּכִשְׁהַטִּמְאָה בְּתוֹכוֹ כִּיּוֹן דְּמִצִּיל מִלְּהוּיָה טִמְאָה בּוֹקֶעֶת וְעוֹלָה אִין לֹא כֹחַ לְטַמְא הַנוֹגֵעַ בְּחוּץ טִמְאָתָה שְׁבַעָה, וְכִשְׁהַטִּמְאָה בְּחוּץ כִּיּוֹן דְּמִצִּיל מִלְּהוּיָה טִמְאָה בּוֹקֶעֶת וְיֹרֶדֶת אִין לֹא כֹחַ לְפְנִימִי לְטַמְא הַנוֹגֵעַ בּוֹ טִמְאָתָה שְׁבַעָה. וּמִכָּל מְקוֹם הָאֹהֶל עֲצָמוֹ בֵּין בְּפָנִים בֵּין בְּחוּץ טִמְאָה טִמְאָתָה שְׁבַעָה, דְּהוּי לִיָּה כְּלִים בְּכִלִּים. וְכֹלָה מִתְּנִיתִין מִיָּרִי לְאַחַר שִׁיְצֵא הַמֶּת מִן הָאֹהֶל.

כְּחִצִּי זֵית מְתוּכָה וְכְחִצִּי זֵית מִלְּאֲחֹרָיו, הַנוֹגֵעַ בּוֹ, בֵּין מְתוּכָה בֵּין מִלְּאֲחֹרָיו, טִמְאָה טִמְאָתָה עֶרֶב.

כְּחִצִּי זֵית מְתוּכָה וְכְחִצִּי זֵית מִלְּאֲחֹרָיו. הָאֹהֶל טִמְאָה מִמָּה נִפְשָׁךְ טִמְאָתָה שְׁבַעָה, שְׁמִצְטָרֵף חִצִּי זֵית שְׁבַתוֹכוֹ עִם הַחִצִּי זֵית שְׂבִיבָה. אֲבָל הַנוֹגֵעַ בֵּין מְתוּכָה בֵּין מִלְּאֲחֹרָיו אִין בּוֹ אֵלֹא טִמְאָתָה עֶרֶב, דְּכִיּוֹן דְּלִיכָא בְּיָתָה בְּמְקוֹם אֶחָד אִי אֶפְשָׁר לְכָל צֵד לְחַשֵּׁב אֵלֹא כְּכִלִּים בְּכִלִּים, הַלֵּכָה הַנוֹגֵעַ טִמְאָה טִמְאָתָה עֶרֶב.

מִקְצָתוֹ מְרִדֵּד עַל הָאֶרֶץ לְאַחַר שֶׁפָּרְשׁוּ הָאֹהֶל, סֶרַח הַעוֹדֵף בִּירֵיעוֹת הָאֹהֶל פָּרְשׁוּ אוֹתָם בְּאֶרֶץ. מְרִדֵּד. תְּרֻגוֹם וִירְקֵנוּ אֶת פְּחֵי הַזֶּהָב (שְׁמוֹת לט) וְרִדִּדוּ, טִמְאָה תַּחְתָּיו תַּחַת אוֹתוֹ רִדִּדוּ אוֹ עַל גִּבּוֹ הַרְדוֹד, טִמְאָה בּוֹקֶעֶת וְעוֹלָה, בּוֹקֶעֶת וְיֹרֶדֶת. וְנִטְמָא הָאֹהֶל. אֲבָל הַנֶּכֶס לְתוֹכוֹ טָהוֹר אִם לֹא נִגַּע בּוֹ.

אֹהֶל שֶׁהוּא נְטוּי בְּעִלְיָה, מִקְצָתוֹ שֶׁל אֹהֶל מְרִדֵּד עַל הָאֶרֶץ שְׂבִין בֵּית לְעִלְיָה וְטִמְאָה בְּבֵית, דְּכִי יוֹסִי אוֹמֵר, מִצִּיל עַל הַעֲלִיָּה. דְּכִי שְׂמִיעוֹן אוֹמֵר, אִינוּ מִצִּיל, עַד שִׁיְהִי נְטוּי בְּנִטְיָה הָאֹהֶל. שְׁהָרְבָה בְּאִוִּיר הָאֹהֶל, אִזּוּ מִצִּיל עַל כָּל הַעֲלִיָּה שְׂחוּץ לְאֹהֶל:

**ג**

המת בבית ובו פתחין הרבה, כלן טמאין. כל הכלים המנחים תחת המשקוף של פתח בחלל הפתחים מבחוץ כלן טמאים אף על פי שהפתחים נעולים, דגורו חכמים טמאה על המקום שהוא דרך יציאת טמאה, שסופו של מת לצאת דרך שם.

נפתח אחד מהן, הוא טמא וכלן טהורים.

חשב להוציאו באחד מהן אף על פי שלא נפתח, או בחלון שהוא ארבעה על ארבעה טפחים דבהכי שערו חכמים שראוי להוצאת המת, הציל על כל הפתחים. הנעולים.

בית שפלאי אומרים, יחשב עד שלא ימות המת. דמשיקרה תורת טמאה לפתחים במיתת המת שוב אינה עולה מהן במחשבה אלא על ידי מעשה כגון נפתח. בית הלל אומרים, אף מושמת. דמחשבה מפקעת תורת טמאה מן הפתחים מכאן ולהבא. אבל כלים שהיו בפתחים קדם מחשבה מודו בית הלל שהם טמאים.

היה אחד מן הפתחים סתום באבנים ונמלך לפתחו, בית שפלאי אומרים, כשיפתח ארבעה טפחים הצלו שאר פתחים. ובית הלל אומרים, כשיתחיל לפתח מיד הצלו שאר פתחים. ומוזרים בפתח בתחלה כגון כהל שאין בו פתח ובא לעשות פתח חדש, לא הצלו הפתחים עד שיפתח ארבעה על ארבעה טפחים.

**ד**

האשה שהיא מקשה לילד והוציאה מבית לבית ובבית שני ילדה ולד מת, ומספקא לן אם [יצא הולד מת מן הבית] הראשון, הראשון טמא בספק, והשני בודאי.

אמר רבי יהודה, אימתי בזמן שהיא נטלת בנפים שחברותיה נוטלות אותה בזרועותיה, שאינה יכולה לילך, חשינן שמא יצא הולד מת מן הבית הראשון. אבל אם היתה מהלכת, הראשון טהור, שמשנפתח הקבר רחם האשה שנפתח כשהולד יוצא אין פנאי להלך.

אין לנפלים פתיחת הקבר, עד שיעגילו ראש כפיקה. סיומא דמלתא דרבי יהודה היא. והכי קאמר, הא דאמרן שמשנפתח הקבר אין פנאי להלך לא אמרן אלא בנפל שעגל ראש כפיקה, כלומר שיש לו עגול ראש גדול כפלך הזה שהנשים טוות בו החוט של שתי, אבל אם לא היה לנפל עגול ראש כפיקה אלא קטן מזה, אף על פי שנפתח הקבר ויצא ראש הולד לחוץ, יש לה פנאי להלך וחשינן שמא יצא ראשו מן הבית הראשון. והלכה כרבי יהודה:

**ה**

יצא הראשון מת והשני חי הולד הראשון יצא מת והולד השני יצא חי, טהור. השני החי מטמאת מת, אם הוציאו המת מן הבית קדם לידת השני. דבעודו במעי אמו לא נטמא אף על פי שנפתח הקבר, דטהרה בלועה אינה מטמאה.

הראשון חי והשני מת, טמא. ואף על פי שהוציאו החי מן הבית קדם שנולד המת. דמכיון שיצא החי נפתח הקבר ונטמא מיד, דסוף טמאה לצאת.

רבי מואב אומר, בשפיר אחד, טמא. כלומר אם יצאו שניהם כעין שפיר אחד, שיצאו בבת אחת, טמא. שפיר, שליח שהולד נתון בה. בשני שפירים כלומר כעין שני שפירין זה אחר זה, אפלו ראשון חי ושני מת, טהור. דסבר רבי מאיר אף על פי שנפתח הקבר אין מטמא עד שיצא לאויר העולם. ואין הלכה כרבי מאיר:

**ו**

האשה שהיא מקשה לילד, מחתכין את הולד במעיה ומוציאין אותו אברים אברים, מפני שחיייה קודמין לחייו. יצא רבו של ולד. ומשיצא רב ראשו שהוא משתצא פדחתו - אין נוגעין בו, שאין דוחין נפש הולד מפני נפש האשה: